

Hey Sen Ve Siz Seselendiğim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Ocak 2023

Düşlerimi geri verin bana ama çocukluğum ve ilk gençliğim sizde kalsın:

Maviden misinası hayatın ipe geçirdiğim hecelerın infıladı yoksa satır aralarından taşan ben miyim, kendine düşman ve kendine özlem duyan ve işte yürüdüğüm o karanlık dehliz: aşkı ihbar edip sallandığım darağacı ve tükenen gücüm sanırım ben, celladıma aşık oldum.

Hüzün dilekçem.

Safkan asaletim ve safiyet yüklü varlığım.

Ah, kotardığım gizem küstüğüm evren ve künyem satır aralarında saklı yine ve yeniden ördüğüm saçlarım hali hazırda bozguna uğramış saç rengim ve esefle kendime söylendiğim.

Bir mısra olmanın özlemi var içimde.

Hicvinde ömrün, dolduruşa gelen çocuk yanım.

Ah, Bergüzar'ım.

Ah, sevdalandığım.

Hey, sen ve siz, seselendiğim...

Sen, hafız ve sen, bayım:

Aşkı ihbar eden tutsaklığım sözcüklere ve keten helvası tadında aldığım tat ne zamanki düşsem yere düşmez kalkmaz bir Allah işte, işte yüreğimde Rabbime duyduğum büyüyen o sevda.

Nakkaşım ben.

Yaralı bir şairim ve de kuşum:

Kurşun ağırlılığında kanatlarım tasnif ettiğim yolun rüzgârıyım.

Sektığim kaldırım taşları.

Minyon bir çocuk olmadım asla ama muhatabım idi muziplik ve güldüğüm kadar güldürdüğüm ahvalim...

Sır tutan aynaların karşısına geçip de kendimi incelediğim sanırım prototip idi içimdeki çıtkırıldım çocuk ve çıtlattığım çekirdek ve çatlayan sabır taşım.

Sonra ne mi oldu?

Büyüdüm ve büyüdüm sonra küçüldüm.

Hafif toplu bir çocuk olmanın bedelini ise çok ağır ödedim:

Ölümüne aç kaldım sonra kendimin yarısını kurban verdim yıllara ve artık çıta gibiydim çivileme atladığım su çivisi çıkmış dünyanın bana tuzaklar kurduğundan habersiz bin bir eda ile verdiğim selamımın karşılığı iken şaşkınlık ve yürek yarası.

Emre amade bir kurşun askerdim ve kendime sunduğum emir kiplerim.

Beyzade mevsim.

Nazlı gelin.

Gök kuşağı.

Dile düşmüş hurafeler.

Saklandığım göğün nefesi ve ölü nefsim'e ağıtlar yaktığım ve kardığım önüm küstüğüm dünüm: ütülü

kiyafetlerim ve hafif topuklu giymemin neticesi ayağımı kırıp aylarca alçıda dolaştığım.
Kıpraştığım.
Belki kıvrandığım.
Kıyasıya mücadele verdiğim.
İdam fermanım askında.
İzah etmenin mümkün olmadığı dertler kapıda.
Kısaca koca ömrü heba ettiğim ve ardışık sayılar gibi eklenen dertlerin sonunda inzivaya çekildiğim.
Çitlembik ruhum.
Pıtırıcık iken ön adım.
Kurabiye tadında bir hayat belleyip de dilimin yandığı.
Söylediğim tek sözcük sayesinde dilime kırmızıbiber süren annem ve işte edebi, ahlakı ve sevmeyi bana öğreten kadın.
İnhisarında duyguların.
İhmalinde hayatın.
İtibarım.
İnkâr etmediğim kadar itiraflarım.
Yolları yel aldı madem bense tavaf ettim sonsuzluğu ve içimdeki boşluğu altın tepside sunup öğretilerle dolu bir hayatı küpe yapmaktan fazlasını beceremezken yine de yetebildiğim kendime.
Yatıya kalan misafir duygularım ihtiva ettikleri itibari ile etik bildiğim ne varsa muhafaza ettiğim kimliğimin nezdinde doyasıya sevmenin kitabını yazmamın neticesinde şaşa kaldığım bir o kada geç kaldığım kendime.
Hayatı hayallerle örülü bilip hayallerimi de gerçek kılmanın nezdinde bahtımın rüzgârında sallantıdaki tahtım ile mihenk taşı bildiğim saygı ve sevginin ötüşen kuşlara öykünüp de kanat açtığı ve doyamadığım kadar sevmelere ve iç sesimin emriyle binlerce sayfa yazmanın hayalini gerçek kılmanın neticesinde kendime aldığım tavır ile bir üst noktaya taşımak belki de hayatı.
Bir yakarış.
Bir rica.
Bir lütuf.
Öğretilerin canı cehenneme, demenin mümkün olmadığı hayat denen iklimde alaylı değil mektepli olmamın verdiği huzurla bazense kaygıyla kendimle çelişen yanlışları ispatlamak adına sayısız hipotez üretip bir anlamda hayatın kitabını yazmanın da mümkün olduğunu ispatladım işte tek bir gecede.
Ve o gece:
Eşlik eden kaygı ve korku ve ölüm güdüsü.
Yerleşik düzende nail olduğum ne varsa bir anda hayatın seyrinin değiştiği ve kitlendiğim ve kenetlendiğim ve de keklendiğim kadar da umarsız olmayı beceremediğim.
Hali hazırda bir rengim yok benim.
Tekabül ettiğim tek bir iklim de yok.
Tekerlemelerin nüansında şaşa kaldığım da koca bir gerçek.
Bildiklerimi unuttuğum ve unutulduğumu bilmekse ayrı acı veriyor benliğime ve açısı olmayan

duyguların eşit bir minvalde yayılmadığı kadar seriyorum hayatı gözler önüne.

Bir sekant ise yaşam.

Bir anda saklı iken ölüm.

İdrak edebildiğimden de ötesi örülü iken kaderde.

Şifresini hala çözemediğim yaşamın emareleri ile tanışıklığım ise çok yeni ve önünü alamadığım kadar önümü arkamı da kolaçan etmeden geçmiş hayatın kaçınıcı mertebesine denk düştüğümü de bilmez halde iken bir daldan diğerine konuyorum.

Bir nokta iken haiz olduğum.

Nüktedan bir rota iken adımladığım.

Ve üç noktalı duygularımın infilak ettiği ansızın ve işte şerh düştüğüm kadar hayata şiar edindiklerim sayesinde önümü görmeyi iyi kötü başarıyorum.

Peşimden gelenleri ise umursamadan.

Bazen duygularımın katlandığı ve şamar oğlanı olan bir yadsımazlıkla hayatın resmini çiziyorum kalemle ve men ettiğim duygulara da asla itibar etmeden baş koyduğum yolda defalarca başa dönüyorum.

Önünü alamadığım bir duygu silsilesi eşlik eden ve beşiğinde yalnızlığın tıngır mıngır sallıyorum içimdeki çocuğu ne de olsa sevginin ve umudun dokunulmazlığını sundu bana Yaratan ve külçe ağırlığındaki acılarım hafıflemeye doğru meylediyor ne zamanki Rabbimi ansam ve kalemimi alsam elime arkası geliyor işte bu gaipten gelen coşkumun.

Hüznün sallandırdığı.

Mutluluğu da ıskaladığım.

Yaşamın ta kendisi iken hüznün bohçası depreştiğim kadar dar ve sığ yüreklerden uzak bir minvalde yaşama arzusu ile çok genç yaşta inzivaya çekildiğim kadar itibar ediyorum iç sesime ve bir ömürlük suskunluğum ve lal alfabem sonunda özgürlüğüne kavuştuğu için hamt ediyorum eski zamanlarda yaşamış bir Osmanlı kadını iken ilk göz ağrım ilk aşkım babaannem ben hala soylu ve saygılı kalmanın huzurunu yaşıyor yaşatıyorum da kalemimle.